

РЕШЕНИЕ

№ 909

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 24.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9914** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалбата на „Лицио“ ЕООД - [населено място], представлявано от управителя Д. Д., чрез адв. Х. М. срещу Решение № ПИ-360/03.10.2022г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на дружеството срещу Разпореждане за отказ за погасяване поради изтекла погасителна давност на задължения с изх. № С2200022-137-0008566/13.09.2022 г., издадено от главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Жалбоподателят оспорва като незаконосъобразно обжалваното решение по съображения за неправилно приложение на материалния закон. Счита, че следва да бъдат погасени по давност лихвите във връзка с изпълнително дело №22150027595/2015г. на Национална агенция по приходите, преди датата 11.08.2019. Оспорва задълженията за лихви за периода преди 11.08.2019г. с довода, че същите се погасяват с 3-годишна давност съгласно чл. 111, ал.б. „в“, пр. 2 от ЗЗД. Сочи, че давността относно лихвите за забава върху задълженията започва да тече от деня, в който вземането по тях е станало изискуемо, /съгласно чл.114 от ЗЗД/, като в случая това е 23.12.2014г.- първоначалната дата на изпълнителното основание. Според жалбоподателя лихвите върху публични вземания се погасяват с изтичането на 3/три/ годишен давностен срок, /съгласно чл.111, б.„в“, пр.2 от ЗЗД/. По така изложените съображения иска отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане на публичния изпълнител.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез адвокат Х. М. поддържа жалбата на сочените основания. Представя писмени бележки.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП С. чрез процесуален представител юр. К., оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

По отношение на жалбоподателя „Лицио“ ЕООД има образувано изпълнително дело № 22150027595/2015 г. по описа на ТД на НАП С.. Със Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. № 027595/2015/000001/09.03.2015г. на главен публичен изпълнител Е. М. жалбоподателят е поканен да плати доброволно задължението си ведно с лихвите, изчислени до окончателното изплащане на главницата и е уведомен за образуваното изпълнително дело № 27595 от 2015г.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0016811/27.07.2016г., с което са наложени обезпечителни мерки: запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи се в търговски банки, както и е наложен запор върху притежаваните от длъжника ценни книги: всички безналични ценни книжа, притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар.

С Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. №С 190022-139-0000690/03.04.2019г., са наложени следните обезпечителни мерки:

1. Възбрана върху следните недвижими имоти:

Земя и сграда, Поземлен имот 39970.501.161: вид собственост: Частна, вид територия: Урбанизирана, площ 1938 кв.м;

Сграда 39970.501.161.1, застроена площ 336 кв.м, брой етажи 2, предназначение: административна, делова сграда;

Сграда 39970.501.161.2, застроена площ 834 кв.м, брой етажи 2, предназначение: Промислена сграда;

Сграда 39970.501.161.3, застроена площ 150 кв.м, брой етажи 1, предназначение: Друг вид производствена, складова, инфраструктурна сграда Сграда 39970.501.161.4, застроена площ 60 кв.м, брой етажи 1, предназначение: Хангар, дело, гараж;

Сграда 39970.501.161.5, застроена площ 26 кв.м, брой етажи 1, предназначение: Друг вид производствена, складова, инфраструктурна сграда, подробно описани в т. 1 от постановлението.

2. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми за доверително управление, находящи се в „Уникредит Булбанк“ АД за сумата от 592 657,00 лв.

3. Запор върху лек автомобил марка PORSCHE, модел 911 ТУРБО, рег. [рег.номер на МПС] , рама №WP0ZZZ99ZES 161720, двигател №SE03149, година на производство 2014г. и лек автомобил марка В., модел Х 5 3.0 СД, рег. [рег.номер на МПС] , рама №WBAFF01080LY92436, двигател №20316686, година на производство 2008 г.

На 11.08.2022г. е подадено от „Лицио“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] възражение за изтекла погасителна давност на публичните задължения за лихви по изпълнително дело № 22150027595/2015г. с вх. №С220022-000-0381456/11.08.2022г. по описа на ТД на НАП С.. Въз основа на горепосоченото възражение за изтекла погасителна давност е издадено оспореното Разпореждане с изх. №С2200022-137-0008566/13.09.2022г., с което публичният изпълнител при ТД на НАП С., е отказал да погаси по давност публичните задължения за лихви по изпълнително дело № 22150027595/2015г.

Разпореждане с изх. №С2200022-137-0008566/13.09.2022г. е оспорено по административен ред на 19.09.2022г., в резултат на което е постановено процесното Решение № ПИ-360/03.10.2022г. на директора на ТД на НАП С., с което жалбата на „Лицио“ ЕООД е оставена без уважение и е потвърден отказ за погасяване по давност на лихви за установени с декларации обр. 6, за периода м.11.2014г., м.12.2014г., от м.01.2015г. до м.12.2015г. вкл., от м.01.2016г. до м.12.2016г. вкл., м.03.2017г., м.04.2017г., м.03.2018г., м.03.2019г., м.06.2020г., м.06.2021г., публичните задължения за лихви върху данък върху добавената стойност, установени със справки-декларации за периода м.11.2014г., м.12.2014г., м.01.2015г., м.02.2015г., м.03.2015г., м.04.2015г., м.05.2015г., м.06.2015г., м.09.2015г., м.10.2015г., м.11.2015г., м.12.2015г., от м.01.2016г. до м.12.2016г. вкл., от м.01.2017г. до м.12.2017г. вкл., м.01.2018г., м.02.2018г., м.03.2018г., м.04.2018г., м.05.2018г., м.06.2018г., м.08.2018г., м.09.2018г., м.10.2018г., м.11.2018г., м.12.2018г., от м.01.2019г. до м.05.2019г., м.07.2020г., м.08.2020г., м.09.2020г., м.10.2020г., м.12.2020г., м.01.2021г., м.02.2021г., м.03.2021г., м.04.2021г., м.06.2021г., м.07.2021г., м.09.2021г., м.12.2021г., публичните задължения за лихви върху корпоративен данък, установени с Ревизионен акт №Р-22221018000525-091-001/15.03.2019г. за периода 01.01.2013г.- 31.12.2013г., за периода 01.01.2014г. - 31.12.2014г., за периода 01.01.2017г. - 31.12.2017г., публичните задължения за лихви, установени е декларация с вх. № 2210И0222387/23.04.2015г. за периода 01.01.2015г. - 31.03.2015г., декларация с вх. № 2210И0235344/20.07.2015г. за периода 01.04.2015г.-30.06.2015г., декларация с вх. № 2210И0251095/18.11.2015г. за периода 01.07.2015г. - 30.09.2015г., декларация с вх. № 2210И0308515/27.04.2016г. за период 01.01.2016г. - 31.03.2016г., декларация с вх. № 2210И0345953/25.01.2017г. за период 01.10.2016 г. - 31.12.2016г., публичните задължения за лихви върху данъци по ЗКПО, установени с декларация с вх. № 2210И0381143/28.03.2017г. за периода 01.12.2016г.- 31.12.2016г., публичните задължения за лихви върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически с вх. № 2210И0447078/01.11.2017г. за периода 01.07.2017г. - 30.09.2017г., декларация с вх. № 2210И0465915/31.01.2018г. за периода 01.10.2017 г. - 31.12.2017г. и декларация с вх. № 2210И0804570/31.07.2020 г. за периода 01.04.2020г. - 30.06.2020г., публични задължения за лихви върху корпоративен данък, установени с Декларация с вх. № 2210И0616017/29.03.2019г. за периода 01.01.2018г. - 31.12.2018г.

В хода на съдебното производство е представена административната преписка в цялост.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя чрез връчването му на 10.10.2022г. по електронен път /л. 23/ Жалбата е подадена до АССГ на 14.10.2022г., с вх. № 53-06-8374/14.1006.2022г. на ТД на НАП-С. т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от

надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваното Решение е издадено от Е. Н. - Директор на Териториална дирекция на НАП – С. и представлява валиден административен акт, доколкото материалната, териториалната или персоналната компетентност на издателя му не е оспорена по делото. Решението на Директора на ТД на НАП С. в случая е издадено в рамките на законоустановената компетентност на органа по място, по материя и по степен. Съгласно чл. 26б, ал. 1 от ДОПК, Директорът на ТД на НАП С., като компетентна териториална дирекция, в съответствие с правомощията си се е произнесъл с решение по оспореното пред него разпореждане. С оглед изложеното обжалваното решение представлява валиден административен акт.

Настоящият състав на съда намира, че оспореното Решение № ПИ - 360/03.10.2022г. е издадено в законоустановената писмена форма, съдържа изискуемите реквизити и е мотивирано.

Не се установят по делото и допуснати от административния орган съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Като правна последица от действието на така споменатите разпоредби за давността, с изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане. Самото публично вземане не се погасява, то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, но те си остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно (чл. 174 от ДОПК), така и да бъдат прихванати (чл. 170 от ДОПК).

Правилата за спиране и прекъсване на давността са регламентирани в чл. 172 от ДОПК, както следва: според ал. 1 давността спира: 1/ когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2/ когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3/ когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4/ когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5/ с налагането на обезпечителни мерки; 6/ когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; според ал. 2 давността се прекъсва - с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. Съгласно чл. 172, ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Съдът намира за неоснователно възражението за изтекла погасителна давност на процесните задължения за лихви, с аргумент - чл. 111, б. "в" ЗЗД. Съгласно чл. 162, ал. 2 от ДОПК, лихвите за вземания за данъци и вноски, установени по основание и размер със закон са публични вземания. Лихвите върху публични вземания не представляват гражданскоправни задължения, за да е приложим чл. 111 ЗЗД. Лихвите като акцесорно задължение следват главното задължение, което е публично и

погасителната давност за тях е същата, каквато е за главното задължение - данък или осигурителна вноска - т.е. по чл. 171 ДОПК. В този смисъл е трайната съдебна практика, например решение на ВАС по адм.дело № 2463/2014г.

За задълженията за лихви, начислени по публични задължения по данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица за периода 01.01.2013г. - 31.12.2013г., установени с Ревизионен акт №Р-22221018000525-091-001/15.03.2019г., главницата е със срок на доброволно плащане през 2014г. - 31.03.2014г. На 15.03.2019г., в предвидения 5-годишен давностен срок, е издаден Ревизионен акт №Р-22221018000525-091-001 от 15.03.2019г., с което действие се прекъсва давностния срок съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК. Съгласно чл. 172, ал. 3 от прекъсването започва да тече нова 5 годишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК

Давността обаче е прекъсната с издаването на Ревизионен акт №Р-22221018000525-091-001 от 15.03.2019г. От прекъсването на давността започва да тече нова давност, като към настоящия момент не е изтекла и абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. В рамките на този нов петгодишен срок е издадено Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал.6 от ДОПК с изх. №С190022-139-0000690/03.04.2019г., с което давността е спряна на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

По отношение на задълженията за лихви, установени с Декларации обр. 6, начислени по публични задължения по ЗО, ДОО, ДЗПО-УПФ, данък върху доходите на физически лица, отнасящи се за период м. 11.2014г. предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2015г. Ответникът правилно е посочил, че давността е спряла да тече, с налагането на обезпечителни мерки с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 160022-022-0016811/27.07.2016г., като по отношение на установените публични вземания е приложим 10-годишния давностен срок, който към момента не е изтекъл.

На следващо място по отношение на задължения за лихви, произтичащи от подадени 3-месечни декларации по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и по чл. 201, ал. 1 от ЗКПО, отнасящи се за периода 01.01.2015г.- 31.03.2015г., неизплатени в срока за доброволно плащане на главниците предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2016г. Задължения за лихви, произтичащи от данъчна декларация по ЗКПО и ЗДДФЛ, се отнасят за период 2016г., а срокът за доброволно плащане на главниците е бил до 31.03.2017г. Следователно, за задълженията за лихви, предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно от 01.01.2018г. и към момента на издаване на процесното решение не е изтекъл.

Следва да се съобрази и факта, че с параграф §29, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020г., до отмяната на извънредното положение, срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, тоест за времето от 13.03.2020г. до 13.05.2020г., съответно срокът по чл. 171,

ал. 2 от ДОПК следва да бъде удължен с още 2 месеца. В тази връзка, изводите на решаващия орган са законосъобразни и правилни.

Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Безспорно е, че в конкретния случай не е изтекъл абсолютния давностен срок за погасяване публичните задължения на „Лицио“ ЕООД.

С оглед гореизложеното неоснователно жалбоподателят твърди, че петгодишната погасителна давност за задълженията му по изпълнително дело № 22150027595/2015г. по описа на ТД на НАП С. е изтекла. При наличието на действия, които са спирали (налагането на обезпечителни мерки с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С160022-022-0016811/27.07.2016г.), разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК е неприложима. Неприложима е разпоредбата на ал. 2 на чл. 171 относно абсолютната давност, която е 10г., доколкото най-старото задължение за лихви се отнася за период от 01.01.2013г. до 31.12.2013г., с главница със срок за доброволно смятано през 2014г. - 31.03.2014г., считано от 01.01.2015г. същата изтича на 31.12.2024г.

Като е стигнал до същите правни изводи директорът на ТД на НАП – С. е постановил правилно решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София – град, III отделение, 55 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Лицио“ ЕООД - [населено място], представлявано от управителя Д. Д. срещу Решение № ПИ-360/03.10.2022г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата на дружеството срещу Разпореждане за отказ за погасяване поради изтекла погасителна давност на задължения с изх. с изх.№ С2200022-137-0008566/13.09.2022г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „Лицио“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2, представлявано от управителя Д. Д., да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100, 00 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: